

gik ud paa ikke blot at udvide Spillerummet for Forhøjelse eller Fradrag for de Indtægter, der ligge ovenover Grænsen for det frie Skøn, men ogsaa at hæve selve de Grænser, nedenunder hvilke det frie Skøn kan komme til Anvendelse, fra 800 Kr. til 1,000 Kr. i Landkommunerne og fra 1,000 Kr. til 1,200 Kr. i Købstæderne. Denne Bestemmelse forsvandt her i Folketinget og er ikke under Sagens videre Forløb dukket op, uagtet den vides at være et Udtryk, endog et meget beskeden Udtryk, for stærke Ønsker indenfor vide Kredse af de kommunale Myndigheder. Ligningskommissionernes Fællesmøde har endog flere Gange vedtaget Forslag om en Forhøjelse af Grænsen for det frie Skøn til ikke blot 1,200 Kr., men, om jeg ikke tager meget fejl, op til 1,500 Kr. Det er atter et af de smaa Fremskridt, som, hvis det kan føres igennem, finansielt set vil betyde saare lidet, men for en Mængde Smaafolk kan give Anledning til ikke saa helt smaa Lettelser.

Hvis man ser paa den Statistik, som Statistisk Bureau i sin Tid udsendte over Indtægtsfordelingen for Skatteaaret 1904—05, finder man, at samtlige Indtægter mellem 800 og 1,000 Kr. paa Landet kundgjorde 37 Mill. Kr. eller 13—14 Procent af den hele Indtægtsmasse, og at Indtægterne mellem 1,000 og 1,200 Kr. i Købstæderne kun udgjorde 14 $\frac{2}{3}$ Mill. eller godt 10 Procent af hele Indtægtsmassen, og man tør vel gaa ud fra, at der her ved Skattepaaligningen allerede er foretaget saa store Reduktioner, at Overgangen til det frie Skøn kun vil faa ret ringe finansiell Betydning. Det er her, Fradragsbestemmelserne i videste Maal maa antages at have været i Anvendelse, og tilmed er vel et stort Antal af Skatteydere i dette Bælte i Forvejen bragt ned under Grænsen for det frie Skøn. Men det er dog indlysende, at det for adskillige smaa Skatteydere kan faa ikke saa ringe Betydning, om de kommunale Myndigheder stilles fuldstændig frit overfor den Skat, der paalignes dem. De Kroner, de komme til at slippe for, ville ikke komme til at veje meget i Kommunens Kasse, men kunne komme til at veje ikke saa lidt for en saadan Families Husholdning, og den svage Nedgang, som heraf vil flyde, kunde med Lethed opvejes, hvis man vilde gaa lidt højere med Tillægsprocenten for de store Indtægter, end den højtærede Minister har foreslaact. Disse store Indtægter ere en Kilde, hvoraf der kan øses. Jeg skal blot gøre opmærksom paa, at det statistiske Tabelværk, jeg

nylig nævned, viser, hvordan Indtægter paa over 8,000 Kr. i Landdistrikterne udgøre 28 $\frac{2}{3}$ Mill. Kr. eller 10—11 Procent af hele Indtægtsmassen, og hvordan Indtægterne paa over 10,000 Kr. i Provinsbyerne udgøre godt 22 Mill. eller 15—16 Procent af hele Indtægtsmassen. Blot en ganske svag Forhøjelse for det lille Antal af disse meget velstaaende Mænd — for Aaret 1904—05 var det i alt kun 2,304 Personer, det drejede sig om — vilde kunne kompensere meget betydelige Lettelser for mange Tusinder af dem, der trænge allerhaardst til, at der tages lempe- ligt paa dem.

Jeg har her nævnt de to Punkter i § 7, som forekomme mig at repræsentere de beklageligste Tilbageskridt. Det vil imidlertid være ubilligt, om jeg ikke i denne Sammenhæng nævner et Fremskridt, som er kommet ind i Loven, et Fremskridt, som jeg fuldt ud anerkender. Det er Bestemmelsen om, at det ifølge Vedtægten kan fastsættes, at der for Skatteydere med under 1,500 Kr. fradrages 100 Kr. for hvert Barn under 15 Aar ud over det fjerde, en Bestemmelse, som er optagen i Overensstemmelse med Kommissionens Indstilling. Ganske vist vil sikkert i de allerfleste Kommuner Skatteligningen tage Hensyn til det Moment, som en stor Børneflokk betyder, men hvis Bestemmelsen nu indføres i Loven, forstaar jeg den saaledes, at der først af Ligningsmyndighederne fradrages de 100 Kr. for det 5te og 6te Barn o. s. v., og dernæst har man den fulde Frihed til, om man finder det rigtigt, i fuldt Maal at benytte sig af Fradragsbestemmelserne, saaledes at for en Skatteyder f. Eks. med 1,300 Kr. og 7 Børn bliver Skatteindtægten først reduceret med 3 Gange 100 Kr. til 1,000 Kr., og dernæst kan Fradragsbestemmelsen fuldt ud komme i Anvendelse.

Det er altsaa en Ændring, jeg fuldt ud paaskønner. Men det forekommer mig, at man ogsaa paa dette Punkt uden Skade kunde gaa et lille Skridt videre. Thi selv om ganske vist en Børneflokk paa 6—8 nok kan virke mere end dobbelt saa tyngende paa en Families Husholdning som en Børneflokk paa 3—4, kan dog ogsaa den sidste af de to Familier saare vel mærke den forøgede Udgift til Børnenes Ernæring og Beklædning, og ogsaa for dens Vedkommende forekommer det mig, der burde tages noget Hensyn dertil. Skulde det ikke være muligt — ja, det er en Tanke, som i og for sig rækker et godt Stykke ud over selve den kommunale Skattelov — at finde en Form, hvorunder der ogsaa